

Хендель" (1785), „Писма на единъ внимателенъ пѣтувачъ, относящи се до музиката" (1774—76), една автобиография и др. Р. е издавалъ и нѣколко списания: „Musikalisches Kunstmagazin", „Musikalische Monatsschrift", „Musikalisches Wochenblatt", „Berlinische musikalische Zeitung".

Райхвайнъ, Леополдъ — Reichwein, Leopold — диригентъ и компонистъ, род. 16 май 1878 въ Бреслау, отъ 1913 е въ Виена — диригентъ въ Държавната опера, както и на концертитѣ на Виенския симфониченъ оркестъръ и „Дружеството на приятелитѣ на музиката", а отъ 1926 — същевременно градски генералмузикдиректоръ въ Бохумъ. Темпераментенъ диригентъ, съ феноменална паметъ, Р. е пропагандаторъ на славянската и, по специално — на руската оркестрова музика. Компониралъ две опери: „Любящитѣ се отъ Кандахаръ" и „Вазантазена", както и една „Фаустова музика".

Райчевъ, Петъръ — оперенъ и концертенъ пѣвецъ — лирико-драматиченъ теноръ, род. . . . 1886 въ Варна, като 12-годишно момче постѣпва въ хора на Варненската мъжка гимназия, подъ Добри Христовъ. Следъ свършване гимназията въ родния си градъ, той постѣпва въ рисуващото училище въ София. Пръвъ пѣтъ публично Р. пѣе на единъ концертъ на рисуващото училище, съ голѣмъ успѣхъ, и бива насърченъ отъ Михайловъ-Стоянъ. Успоредно съ занятията въ рисуващото училище, той взема уроци по пѣние при Ив. Вулпе, и посещава университета. По липса на срѣдства, Райчевъ напушта столицата и става основенъ учителъ въ едно село въ Добришко. Следъ едногодишно учителствуване, съ подкрепата на сестра си — гимназиална учителка, той се връща наново въ София, и подновява занятията си съ Вулпе — и въ рисуващото училище. Презъ време на Славянския съборъ, станалъ въ София 1911 г., той участвува въ уредения за гоститѣ концертъ, на който пѣе арията на Синодала отъ операта „Демонъ" на Рубинщайнъ. Насърченъ отъ приприсъствуващитѣ на концерта руси, Р. постѣпва въ Московската консерватория, като ученикъ на

видния гласовъ педагогъ Манцетти. Презъ последния курсъ той пѣе на единъ концертъ, на който приприсъствувалъ и Зиминъ — диригентъ-оркестръ на частната опера въ Москвааа, и му предлага ангажиментъ. Въмѣс-с-

Петъръ Райчевъ

то такъвъ, Р., желаяйки да работи още надъ гласа си и да чуе голѣмѣми пѣвци, бива изпратенъ отъ ЗЗиймина въ Неаполъ, кѣдето учичи при Фердинандо ди Лучия една година. Следъ това се връща въ Петроградъ, и постѣпва въ „Музикааалната драма". Тукъ той пѣе Доонинъ Хозе (Карменъ), Рудолфъ (Бохемини), Ленски (Евгений Онѣгинъ), Алмавива (Севилския) и Германъ (Пийкова дама), като участието муу е било въ сѣщото време и щѣла школа за него. Избухналата общоевропейска война туря край на деейността на „Музикаалната драма", и и Р. напуска Петроградъ. Революцията го заварва въ Киевъ, кѣдето оостава до завършването си въ България. Следъ като гостува въ Народната опера въ София, той пѣе и въ чужбина — Виена, Берлинъ и Парижъ (въ Руската опера) и се обхожда Югославия, Австрия, Полша и др. страни. Р. обладавъ единъ не голѣмъ гласъ, но отлично школуванъ